

„Lyder det ikke hæsligt? ... At man endogsaa heroppe i Eventyrets Rige skal forfølges af det Spøgelseglam!“

„Du har et mærkværdigt skarpt Øre for Kirkeklokker,“ sagde Jakobe smilende.

Og Per fortalte, hvordan han allerede som Dreng havde hadet og frygtet denne Lyd, der havde indhentet ham overalt paa hans forbudne Veje og summet for hans Øre som en truende Besværgelse. Og Jakobe knugede ømt hans Haand og sagde, at ogsaa for hende havde denne evindelige Klokkelarm lydt som en triumferende Trusel. Hun kunde endnu huske, hvordan hun som lille Pige havde skjult sig om Søndagen, naar Klokkerne begyndte at ringe, for at Ingen skulde se hende græde af Harm; og da hun blev ældre, havde hun ofte paa Hjemvejen fra Skolen sendt udfordrende Blikke op til Klokken i Garnisonskirken, hvor to af hendes Klassekammeraters Familjer havde faste Stolestader, hvad de altid var meget vigtige af.

„Tænk, Per! Allerede saa tidligt har vi haft samme Tanker og Følelser. Er det da underligt, at vi har fundet hinanden?“

Han lagde Armen om hendes Liv, og de talte videre sammen om Fremtiden, fantaserede om det kommende Aarhundrede, der omsider skulde gengive Menneskene Aandens Frihed, genvække Handlemodet og Eventyrdriften, bygge Altre for Styrken og den store Daad paa Kirkernes Ruiner.

„Veed du,“ — sagde Per — „jeg har i den sidste Tid ofte tænkt paa en Historie, som jeg engang hørte hjemme i Præstegaarden af vor gamle eenøjede Barnepige. Det var om en Bondeknøs, der vilde være Friskytte. Du kender den maaske?“

„Friskytte? Hvad er det?“

„Du veed det ikke! Jo, ser du, det er et Menneske, der skyder med Troldkugler, og som rammer alt, hvad han sigter paa, hvor højt det saa svæver over hans Hoved. Men for at faa Færdigheden maa han en maaneklar Nat stille sig hen ved en Korsvej og skyde en Kugle gennem et Kristusbillede ... lige gennem Hjertet.“

„Aa — „Der Freischütz“!“

„Javel! Men altsaa, da det kom til Stykket, svigtede Modet